

Ἐκεῖνος εἰς ἀπάντησαν μοῦ λέγει γὰρ τὸν Ὅμηρον καὶ προσποιεῖται τὸν κοινόφρον καὶ τὸν μουσικολόμοιο.
 Γὰρ τὰς Ἀθήνας μοῦ μιλεῖ καὶ ἐγὼ γὰρ τὸ κοινόν...
 ὦρα καὶ, Χριστιανέ, καὶ μὴ ποτὲ λησμονεῖς
 πὺς ἢ Ἑλλὰς θέλειτε ὑπὸ ἡμεῶν ἢ τροφῶς σὺς
 καὶ νὰ μὲς ἔχετε καὶ σὺς καθὼς καὶ ὁ ἀδελφός σου.

Τὶ θάρρος ἀκούεται καὶ πάταγος πολέως...
 ἰδοὺ!... ἀνοίγουν μὲ τραγῶν αἱ θύραι τῆς Βουλῆς,
 καὶ ἐγὼ τὸ βῆμα ἀνέρχομαι καὶ ἰλαγγίζω καὶ φροῖτον
 καὶ τῆς Βουλῆς τὴν ἐναῖαν μετὰ κοινῆς κηρύττω.

Ἡ Βουλευτὰ, ποῦ κἀκείθε σὺν ξύλῳ ἐπὶ ξύλῳ,
 τὸν ἀντιπάλῳ πτέρυγας καὶ πτέρυγας τῶν φίλων,
 ἂν τὴν Βουλὴν δὲν προσφονεῖ τοῦ Ἀνακτοῦ τὸ στόμα,
 ἀλλὰ γνωρίζετε καὶ ὡς μῖσητα τῆς Αἰῶς
 πὺς ἔχει μουσαφροῦδες ὅτῳ σπῆτι τὸ ἀκόμα
 καὶ σήμερα δὲν εἰσκαεῖ γὰρ λόγους τῆς Βουλῆς.
 Γὰρ αὐτὸ λοιπὸν ἐκ μέρους τοῦ τὰ πρόποντα θὰ πῶ
 καὶ ὅπως ἐκεῖνος μ' ἀγαπᾷ καὶ ἐγὼ σὺς ἀγαπῶ.
 Γνωρίζετε πὺς τελετὰς ἐτέλεσα σπανίως,
 πὺς τὰ παρτασουχρώσαμε μετὰ τῆς Ρωμανίας,
 πὺς οἱ Ρωμοῦνοι δι' αὐτοεπίγαν νὰ τὰ γίσουν,
 πὺς χαστοκνῆ τὸς ὄμοιας ποῦ δὲν θὰ τὴν ἔξασουν.
 Αἱ σχέσεις μας ἀνόμιμοι θὰ ἐπακολοθησοῦν
 ὡς ἄντι αἱ προστάτιδες δυνάμεις βοηθησούν,
 ἀλλῶς θ' ἀνανεωθῶνσι ποιοτήρας καὶ πάλιν
 χωρὶς καμμίαν ἐνοπίαν, ὡς ἐνοσθετε, πάλιν.

Γνωρίζετε ὅτῳ συμφορὰς τὸν τρέχοντος καιροῦ
 πὺς ἦσαν ὡς ἐξελεγκτὰ ὁ Λόου μὲ τὸν Ροῦ.
 Οὐχὶ μικρὸν ἐπρόσθεσαν καὶ ὁ Ροῦ καὶ ὁ Λόου βάρος,
 ἀλλὰ καὶ ἐγὼ μ' Ἑλληνιστὸν ἐδοξαζέσθην θάρρος,
 καὶ ἐτόλμησα τὸ πῶδι μου ἐμπρὸς τὸν νὰ κτυπήσω
 καὶ τέλος ἀπεράσισα νὰ μὴ χρεοκοπήσω.
 Γνωρίζετε ὁ τόπος μας πὺς εἶναι φονκαρῶς,
 πιστεύω δὲ νὰ μάθετε μετ' ἀληθοῦς χαρᾶς
 πὺς μόλις πάτησε ὁ Λὸ τῆς δόξης τὸ λημέρι
 ἕνα καλὸ τοῦ σοφροφωσαν ἡμέρα μεσημέρι,
 καὶ ἐνῶ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀγῆς ἐμείνετο καὶ ἐλύσσα
 καὶ ἐκίανψε τὴν πίστα του καὶ ἐφάνισα καὶ ἐξέφισα,
 ἐγὼ πρὸς ἀνακούφισαν καὶ πρὸς παρηγορίαν
 αὐτὰ τοῦ εἶπα μὲ ἔχρῳ Ἑγγλέϊου οησκορίαν.
 Ἐθυσάσα, Λὸ ἀγαπητέ, τὸ χρομία μοῦ θέλει,
 πὺς ἄντι ὁ ἄξιμητος ἔξοτος Ἰσραελῆς,
 πὺς ἐμεῖς ἐξεπαθώσαμεν πρὸς νικηφόρον πάλιν
 ἐπύστησε ὅτῳς Ἑλλήνας ὑπομονὴν μεγάλην.
 Λοιπὸν καὶ σὺ νὰ πῆς ἐκεῖ, ποῦ πῆς χωρὶς ταμπάρο,
 πὺς καὶ ὁ Ρωμηὸς ὁ Βήρονσφρῆδ μὲ τὸ ὑψηλὸ κολάρω
 εἰς τοὺς Ἑγγλέϊους δανατῆς, ποῦ σκοπίζουν σὺν Ἑβραίοι,
 ἐπ' ἀπειρον ὑπομονὴν συστήνης γὰρ τὰ χρέη.
 Καὶ τώρα κατεῦδο σου, σὺ Λόου μου καὶ Ροῦ μου,
 μὲ συγχωρεῖτε μὲ ἀστυγὴ νὰ πῶ πρὸς νεροῦ μου.

Ἐπάνω μας ἐπέπεσε πῶς δορυκτύωρ Σύλλας,
 νόσον μακρὴν καὶ ἄνιαν τὸ Κεντρικὸν νοσεῖ.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κἀνω—πὺς ὅτῳ σπῆτι μου ἀνέβη,
 ὅτῳ Νεοπλῖον ἀπὰ νο, —καὶ ἀπὸ τοῦδῃ συνορευεῖ
 μὲ ξενοδοχὸν Σούδη, —δρὸ ὅτῳ λάθῃ, τρεῖς ὅτῳ ξυδί,

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πρωστατείου, κοινοτῶς. πολὺς.

καὶ πιθανὸν ὅτῳ μοῖτρο μας ἐκ τῆς πολλῆς οἰκασίας
 νὰ ὄσῃ καὶ τὸν ἴκτερον, ποῦ λέγετα Χρὸς ο ἡ.
 Κι' ἂν μοῖρα μαιφῆ καὶ στρεβὴ ἀμετακλήτως γράφῃ
 τὸ Κεντρικὸν Ταμειὸν μας, ποῦ ποτικὸς κλωσῆς,
 νάνα κλαμένο καὶ ἔρημο καὶ ψόφρο γὰρ χροσάρα,
 τοῦδῆστρον θὰ φαίνονται τὰ μοῖτρον μας χροσά.
 Καὶ τώρα ποῦ τὴν ἐναῖαν ἀγέροτος κηρύττω
 παρκαλιὸ νὰ βγάλετε τὸν σφῆρο σου ὅτῳ ζῆτο.

Ἐξῆπνησα... τί ἔνειρον!... αὐτὸ μὲ κρίων φροκῆν...
 ἀλλ' ὄχι... θάρρος, δύνανται, χρῶσῃν νὰ δροφῶ νίσην...
 Μὲ τοὺς Ἑγγλέϊους θὰ κτιστῶ καὶ μὲτὸς γροφῆας θὰ πῶ

τὴν ἄμαξάν μου γαῖρορα εἰς τὴν Βουλὴν νὰ τρέξω...
 μὲ νέον Ἰσοζύγιον ὁ Λόου θὰ τρομῆψῃ...
 γκοντῆ!... δι' ἄνομα Θεοῦ ὀργήγορα τάμῃξ.

(Τινάζετα ὅτῳ ἄμαξάν καὶ σπείδει θαρραλέως
 καὶ τῆς Βουλῆς τὴν ἐναῖαν ἐθίσονος κηρύττω
 ἀντὶ τοῦ πολυφροντῶδῃς νημῖου Βασιλέως
 καὶ ὁ Λόου ἀναπέμονος τὸν κατρεπῆ ὅτῳ σπῆτι.)

**Φιλαδέλφειος ἀγὼν
 με σορίαν συλλογῶν.**

Στρατήγης ὁ Γεώργιος, ὁ φίλος ποιητῆς,
 πρῶτος ὅτῳν Φιλαδέλφειον ἐβγήκε νικητῆς
 μ' ἕνα σπουδαῖον ποίημα ἐπακολοκνῶν,
 τὸν Ἐρωτα καὶ τὴν Ψυχῆν, κατ' ἑνα τεχνικὸν
 καὶ πλούσιον εἰς ἔμπνευαν καὶ σιγασφῆρας κάλλος,
 καὶ οἱ φίλοι καὶ μουσολῆπτοι ἐδραφῶνθησαν μεγάλως.
 Ἐκτὸς αὐτοῦ συγχαίρομεν καὶ τὸν μικρὸν Κροστῶν,
 ὅπου ἐδέξθη τὴν κροτῶν τὸν ἔπανον τὸν πρώτον,
 καὶ προνόβῳ εἰς ποιητῆς ὑπόθετα μεγάλην
 μὲ ζῶσαν Εἰσῆλτα ποικικνὸν ἐζῶτον.
 Ἄλλ' ὁ Ρωμηὸς θερμοτάτα μετὰ πολλῶν καὶ μόνος
 καὶ τὸν σοφὸν Εἰσηγητὴν συγχαίρει τὸν ἀγῶνος,
 γιὰτι ἀποῦ ἐταβήξε μαρτίωμο φρακτὸ
 καὶ συλλογὰς ἐδίωξε σαράντα καὶ ὀκτώ,
 πρὸς τέρψιν ἰδίων τὸν Μουσῶν καὶ πρὸς κοινὸν συμμέρον
 διὰ μῆτος τὸν γλαφυρῶς καὶ ἐμβρυθεστάτης κρίσεως
 τὴν πᾶσιν ἐσταμίτησε βομβυλίον ἀπτερόν,
 διὸ καὶ ὑπερεξήγησαν οἱ λάτρω τῆς ποιήσεως.
 Καὶ τώρα, φίλοι κύριοι, σὺς λέγω ἐν ὀλίγοις
 πὺς θὰ ἐκδώσῃ τὰχιστα ὁ βραβευθῆς Στρατήγης
 τὸν Ἐρωτα καὶ τὴν Ψυχῆν ν μετ' ἄλλων ποιημάτων
 εἰς τόμον πολυσελίδων πρὸς συλλογὴν χρημάτων.

**Ποίημα τὸ Παλαμᾶ,
 σποῦ τὴν ποιήσιν νηφ.**

Ἐβῆραν τὰ Μάτια τῆς Ψυχῆς, ὅπου πρὸ δύο χρόνων
 πρῶτα τὸ γέρας ἔτυχαν τὸ τὸ Φιλαδέλφειος
 καὶ τῆγερας ὁ Παλαμᾶς, ὁ κλαδῶν μὲ πόνον,
 ἄλλης σχολῆς ποιητικῆς ἐργάτης κορυφαῖος.
 Φιλοσοφία, ἔξαρως, καὶ νοημάτων βάθος,
 καὶ τροφῶν καὶ μιλακῶν καὶ διαφῆρον πᾶθος,
 νεύρα, γολῆ καὶ δύνανται ποιήσεως σφρογύσεως,
 καὶ ἀρμονία ζῆμεντῆ καὶ μελοδία γλώσσης.
 Καὶ τοῦτο τὸ ποιητικὸν τὸ Παλαμᾶ βιβλίον
 εἰς τῆς Ἐστιας τὸ πωλοῖν τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

μὲ Χημειον, μὲ μὲ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μὲ χῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μιμῆ